

pokračováno v exekuci a poukazuje stěžovatele na správné důvody soudu druhé stolice s dodatkem, že uvedené ustanovení zákona, upravující způsob vyklizení, nikterak nebylo změněno Šem 3 vlád. nař. ze dne 25. června 1920, č. 409 sb. z. a n., naopak doplněno předpisem, že obec jest povinna, nemá-li ten, kdo byl z dosavadních místností vystěhován, kam by složil své věci, neprodleně a řádně je uložiti potud, pokud jimi vlastník nenaloží jinak. Z tohoto nařízení nelze dovozovati, že výkon exekuce je nepřijatelným, dokud obec není s to, by dostála této povinnosti. Uvedené vlád. nař. v tomto případě ani nepřichází v úvahu, jelikož povinný se mlčky vzdal jeho dobrodiní tím, že nepodal rekursu do usnesení okresního soudu ze dne 29. srpna 1922, jímž byla zamítnuta žádost povinného za povolení odkladu vyklizení do listopadu 1922.

Čís. 2073.

Příslušným k umoření dluhopisů rakouských válečných půjček jest okresní soud, v jehož obvodě má žadatel obecné sudiště ve věcech sporných.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1383/22.)

Žádost o umoření rakouských válečných půjček vznesl žadatel, bydlící v obvodu okresního soudu ve Žluticích, u krajského soudu v Chebu, jenž žádost odmítl pro nepřislušnost soudu, aniž uvedl bližší důvody. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Podle § 115 j. n. náleží umoření státních dluhopisů a úvěrních papírů, jim na roveň postavených, sborovým soudům první stolice, v jejich úředním sídle knihy úvěrní jsou uvedeny. Rakouské válečné zápůjčky nejsou dluhem Československého státu, kterému převzetí jich ani mírovou smlouvou nebylo uloženo. Jde tedy o cenné papíry cizozemské, důsledkem čehož se vedou úvěrní knihy ve Vídni u odborné účtárny I. (sdělení min. fin. ze dne 30. září 1920, čís. 87.161—27.263-II/4 a říditelství stát. dluhu v Praze ze dne 26. února 1921 čís. 85). Bylo proto návrh na umoření těchto papírů odmítnouti. Stížnost je důvodnou jen potud, že mělo býti napadené usnesení podle § 428 c. ř. s. odůvodněno. Dalšímu návrhu nemohlo býti vyhověno, neboť § 28 j. n. předpokládá, že k vyřízení dotyčné záležitosti je tuzemský soud věcně příslušným. Předpokladu toho zde není, ježto jde, jak již řečeno, o cenné papíry cizozemské (viz též sdělení ministerstva spravedlnosti ze dne 26. března 1921, čís. 33.962/20).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, zároveň však nařídil prvnímu soudu, by postoupil návrh okresnímu soudu ve Žluticích k příslušnému jednání.

Důvody:

Ustanovení prvního odstavce § 115 j. n., dle něhož umoření státních obligací a úvěrních papírů, jim na roveň postavených, navrhnouti jest u sborového soudu první stolice, v jehož úředním sídle se vedou příslušné úvěrní knihy, má na mysli pouze tuzemské státní obligace a úvěrní papíry, a proto nelze ho použiti, jde-li o umoření dluhopisů rakouských válečných půjček, které nejsou uznávány za tuzemské státní obligace a ohledně nichž se úvěrní knihy v tuzemsku nevedou. Tím však není ře-

čeno, že zavedení umořovacího řízení ohledně cizozemských státních dluhopisů, tudíž i dluhopisů rakouských válečných půjček, v tuzemsku vůbec jest vyloučeno; platí tu spíše ustanovení čtvrtého odstavce § 115 j. n., dle něhož, není-li tu jiného předpisu, pro umořovací řízení a pro povolení amortisace příslušným jest soud okresní, u kterého strana, domáhající se umoření, v čase žádosti má svůj obecný soud ve věcech sporných, zvláště když umoření má účinek jen v tuzemsku. Z toho, co uvedeno, plyne, že nepochybily nižší soudy, odmítnuvše návrh pro nepřislusnost dovolaného krajského soudu v Chebu, že však není správným právní názor soudu rekursního, že v tomto případě není vůbec žádný tuzemský soud příslušným, poněvadž jde o cizozemské státní dluhopisy; naopak založena příslusnost okresního soudu ve Žluticích, jakožto soudu, u něhož navrhovatel má svůj obecný soud ve věcech sporných (§ 66 j. n.). Proto bylo sice zamítnouti dovolací rekurs, ale zároveň dle § 44 odstavce první j. n. uložiti soudu první stolice, by přikázal věc příslušnému okresnímu soudu ve Žluticích.

Čís. 2074.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Pokud jde o pacht louky a o kup luční úrody. Pacht »výtěžků půdy« není pachtem v právním smyslu.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1386/22.)

Soud první stolice zamítl požadovací nárok pachtýře, ježto neměl požadované louky v pachtu, nýbrž každoročně kupoval z ní úrodu. Rekursní soud pachtýři požadovací nárok přiznal. Důvody: Rozhodným jest pro posouzení pachtovního poměru, že stěžovatel i jeho předchůdce seno a otavu rok co rok za úplatu klidili, a nezáleží při užití a intenci zákona o dlouhodobých pachtýřích na tom, zda tohoto práva sklizně nabyli smlouvou, ujednanou pro delší období či úmluvou platnou vždy pro sklizeň toho kterého roku, jak u luk často bývá. Ostatně vidno z § 117 odstavce druhý ex. ř., že zákon zná i propachtování pouhých výtěžků nemovitosti.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by doplně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Nedokonale řešena byla otázka, zda jde o pacht či pouze o každoroční prodej trávy. Tu neposoudil rekursní soud věc správně. U louky jest otázka těžší, než u pole, poněvadž tu po případě odpadá nejen vzdělávání půdy, nýbrž i mrvení. Jestliže vlastník sám půdu opracovává, na př. mech vypleňuje, krtičiny rozhrabuje, kořání křovin vůkolních vykopává a půdu hnojí, jest to zřejmě pouze prodej trávy, když se sklizeň přenechá za jistou cenu osobě třetí, byť se tak dělo i každoročně. To se podává z porovnání § 1091 s předpisy §§ 1275 a 1276 obč. zák. Avšak i když opracovávání a mrvení se neděje, ježto ho, jak u dobrých luk